

Потпуно сам престао да обраћам пажњу на Црну Гору. Једноставно више немам снаге. После толиких тона отровних стрелица одапетих према нама (а и мени самоме као делу нас), дошао сам у искушење да предложим ауторима уџбеника из географије да напишу да иза Меховог крша, нема ничега. Тама над безданом. Толико су ме перјаници нове црногорске политичке мисли (НЦПМ), а пре свих Мишко и Ранко, убедили да смо ми безнадежан случај дежурних криваца, којима ниједна казна није примерена. Све сам то некако истрпео, и помирио са тим да нема наде. Изненада, као зрак светла на крају тунела, на сајту Политике прочитах напослетак један охрабрујући наслов: „Црногорски ресторан не служи Србе“. Какав цивилизацијски искорак! Напослетак, помислих, Срби мирне душе могу да иду у Црну Гору, без страха да ће завршити на менију у неком црногорском ресторану. Али, све што је лепо траје кратко.

У ствари, Политикиним текстом хтелo се рећи да тамо неки црногорски етно-сељак у свом етно селу не услужује Србе. То му је испод части. Штавише, како и доликује древним јунацима, ишћера` је из локала чак "петоро ђеце и обије жене". Пазите, у земљи која куца на врата ЕУ, земљи која претендује да буде неко на туристичкој мапи Балкана, земљи која себе декларише као еталон демократије, е у таквој земљи у туристичком објекту дешава се прави расистички напад. И сад шта ће бити са тим етно-сељаком и није важно. Вероватно ће се у његовом окружењу уз гусле опевати неопевано јунаштво над једном калуђерицом, и једном мајком са петоро деце. Међутим много је важно овај расистички испад схватити врло озбиљно, јер није дотични етно-сељак изникао ниоткуда. Он је само продукт једног дуготрајног процеса.

Већ предуги низ година траје нешто што ми називамо сатанизацијом Срба. То је један процес у коме је врло: модерно, паметно, профитабилно, интелектуално, практично, политички исправно, и изнад свега "IN", свуда и на сваком месту: нападати, газити, мрвити и мрцварити Србе јер ће на тај начин овај свет бити бољи, праведнији, толерантнији и шта већ све не! Мржња према Србима је постао пин-код за многе банкомате овога света. Само убаците ИД картицу и банкомат вам каже: „Добродошли у Фонд за лепши свет. Укуцајте ПИН-код и притисните ЕНТЕР“! Активисткиња Фонда за лепши свет укуца тражени ПИН: СРБОМРЖЊА и укуца ЕНТЕР, и лепши свет јој се аутоматски отвара. И тако то траје ли траје, а банкомат је увек пун.

У време када се расизам свуда и на сваком месту кажњава и искорењује, једино је овај још увек некажњив, штавише врло је пожељан.

Код нас се то и не схвата одговарајуће озбиљно. Веома често ћете чути ових дана наше суграђане који препланули дођу са плавог Јадрана: Хвара, Макарске или Примоштена, како су врло лепо провели одмор, јер им нико није сломио ретровизор, а ни кола им нису спрејисана слоганом „Србе на врбе“, а и прослава „Олује“ је била врло добро припремљена. Пазите шта је постало мерило доброг провода у Србији 21. века. Важно је да сте ви доказали своју европску посвећеност одласком у Хрватску и да сте у Београду ИН, па макар после тога на Карабурми морали да монтирате нову „шоферку“.

Нико се код нас овим феноменом није бавио на прави начин, ни у политици, ни у медијима, ни у невладином сектору. А проблем је озбиљан. Овакво стање Србе одређује као легитимну мету било где да се нађу. Више и није вест да се на пример, нападне неки Србин у Бечу зато што у Кијеву Хрватска игра неку утакмицу.

Није необично да се с времена на време неки матурант врати у Србију из Прага или Будимпеште са екскурзије разбијеног носића, зато што је аутобус његове гимназије био паркиран поред аутобуса Вараждинске или Мостарске гимназије, па су мали Хрвати мало вежбали европејство.

Пре две године, на правди Бога у Охриду је убијен 34 годишњи Дејан Новаковић из Београда, од стране познатог локалног македонског националисте, који не види да му је Охрид већ 70% шиптарски, али му баш смета младић из Београда, и мора да га убије. За тај злочин, зликовац је осуђен на вишеструко мању казну него што се осуди владика Јован за неплаћену струју.

У које год европско летовалиште да одете, срешћете вома често младе људе са свих страна који на себи носе мајице са симболима земље из које долазе: France, Scotland, Russia, Lithuania... али ћете се тешко одлучити да носите мајицу на којој ће писати Serbia. Зашто? Зато што тиме легитимишете себе као мету.

Ми повремено имамо министарства за бригу о дијаспори, и сличне ствари. Али нико се озбиљно не бави овим феноменом. Наше власти морају бити свесне, да на основу климе која се формира око нас, и то углавном одавде, ми се у Европи посматрамо као нека неприпадајућа раса. Нова влада коју смо добили се овим феноменом мора најозбиљније позабавити. Држава ваљда и служи за то да штити и заштити своје поданике. Можда ми и не желимо у ЕУ, али нас зато не треба убијати. И то је ваљда неки европски стандард.

Коначно, да ли се икада неко из наших НВО или наших политичара, корисника горе описаног банкомата који Србију и наш народ третирају по фуј-пљус принципу (а има их и у парламенту), запитао да можда, барем малкице није својим деловањем допринео да се код локалног силника из Охрида активира окидач да убије Дејана Новаковића, или да несрећни етно-сељак из Његуша избаци жене и децу из свог ресторана, само зато што су Срби? Али баш само из тог разлога. Болесног, али ипак разлога.